

terromperen de cop en sa conversa íntima al bon home que d' aquella manera 's distreya de la abrusadora calor que pel camí trovaba, una colla de veus de xicots que s' entretenian á l' ombra d' una grossa alzina d' un revol del camí proper á la casa.—Ay, ay, ¿qué hi portéu á n' aquest mocador?—feren també tots plegats; abrahonantshi. Préssechs! préssechs! Tú! Miréuse aquest golut! Jo també 'n vuyll!—Canalla!—exclamá ab lo posat més serio que pogué, lo qui tant descarament se veyá assaltat en mitj del camí —Qu' es aixó! Ní tant sols sabeu donarme lo Deu vos quart?... Y tú, pillastre, deixa 'l préssech desseguida, veyám jo! Aquets son los modos que vos ensenyan á estudi? Apa, aném á casa y vigileu que no hagin de ser per las gallinas aquests préssechs, avans que per vosaltres, ¿ho sentiú?—

La bullanguera joya de la canalla s' ha via convertit en silenciosa tristor.

Pero va; passá més depressa que 'ls caps de boyra que totjust s' atrevían á distreure la llum del sol. Poch estava la atmósfera per tempestat. La xardor que sentia la quitxalla de més á més per la reprimenda de son pare, havia desèparegut més aviat que no pas la calor dels préssechs que la mare tota cofoya havia llenat á la galleda del peu de la taula que habitualment hi tenian pera refrescar lo ví del porró; y com si volguesin imitar lo bellugueig deis préssechs en mitj de l' aygua, saltironavan de goig, contemplantlos y volguent endevinar quin era 'l mes xamós. Tots ho eran be prou, pera procurar fersels seus á l' hora del repartimen després de dinar. Tantdebó hi tingué d' anar cada dia 'l pare á la vila!

—Quants nos ne tocarán á cada hu?—no pogué estarse de preguntar lo més xich de la colla.—No ho veus? n' hi han sis; donchs, un per ta mare, un pera mi, y un altre per cada un de vosaltres. Tu ja 'ls voldrias tots, ¿oy golafre?—

Vaja; que varen dinar ab forsa defici aquell dia, esperant que vingués l' hora

dels préssechs. Per ells de bona gana haurian comensat, mal que fos no meujant res més, pero no era pas cosa de piular gens ni mica..

—Y donchs,—preguntá festós lo pare, com si rés hagués passat, en tornant del treball al vespre,—¿han sigut bons los préssechs?

—Si,—contestá 'l més gran—y com que eran de tant bona mena m' he guardat lo pinyol per sembrarlo; aixis podrém tenir un presseguer que será més bó que cap dels altres.

—Molt bé, fill meu, veig que sabs procurar per la prosperitat de la hisenda; serás un bon hereu. Y tu, nano?—afegeix dirigintse al més petit.

—Ay pare, era tant bo 'l meu préssech que sense adonarmen se' me desfeya per la boca com á mel, pero tant depresa, tant depressa, que la mare ha tingut de donármen la meytat del seu.

—Miréusel lo golut. Y del pinyol, qué n' has fet?

—Si, qué voleu que 'n fes; vinga repelarlo y un cop l' he tingut ben llepat y repelat, ¡sist! apretantlo entre 'ls dits s' ha escabullit lluny, l' he tirat més lluny...

—Jo,—salta 'l segon,—he pensat que com aquest any van tant cars, si me 'l venia ne podria comprar moltes altres cosas.

—Ah sí? No ets pas tonto; veig que serás un home de negoci

—Y tu, Esteve?—diu á l' altre.

—Me l' he guardat, y en surtin de ca'l senyor mestre, me'n he anat á fer una estona de companyia al pobre Joanet, que ja sabeu fa tant temps que está malalt; li pregava molt que 's quedés lo préssech per quant estigés bó, pero de cap manera 'l volia. Jo que sí, una vegada que estava distret, agafo 'l préssech y li amago sota al cuixi. Aixis no me 'l podré rebutjar...

—Be, molt be, Esteve—respongué 'l pare;—aquest acte de caritat es molt lloable Qui creyeu, donchs, que s'ha aprofitat millor del present que avuy vos he fet?